

[Iver Poulsen.]

holdene om et års tid muliggør det igen. Men indtil da må det øvrige samfund vise landbrugserhvervet den forståelse, det har krav på, og først og fremmest ved at fritage erhvervet for den særbeskatning — de faste skatter — som er lagt på landbrugets produktionsapparat, og som udgør ca. 6 pct. af landbrugets driftsomkostninger. Endvidere bør den opsparing, som investeres i produktionsapparatet — maskiner og modernisering af landbrugsbygningerne — gøres skattefri i erkendelse af, at det måske mere end noget andet er livsvigtigt for det danske samfund, at landbrugsproduktionen mekaniseres og rationaliseres, gøres rentabel og konkurrencedygtig og opretholdes på det høje niveau, da den produktion, der vil blive Danmark til del, hvis vi kommer ind i fællesmarkedet, formentlig vil blive bestemt af den produktion, vi har i indmeldelsesøjeblikket.

Endelig bør regeringen snarest erkende, at en gennemgribende strukturændring inden for landbruget bliver nødvendig, og det hvad enten vi kommer med i fællesmarkedet eller ikke. Strukturændringen vil utvivlsomt kræve en fremadskridende sammenlægning af brugene. Og det vil blive nødvendigt, at landbruget tilføres den kapital, som det på grund af tidernes øjeblikkelige ugunst og manglende forståelse ikke selv er i stand til at skabe. Derfor er den landbrugslovgivning, som den højtærede statsminister bebudede i åbningstalen, om at regulere såvel personers som selskabers og institutioners adgang til at erhverve landbrugsejendomme, lige det modsatte af, hvad tiden kræver, hvis man da ikke lige netop ønsker et statsreguleret og statsdirigeret landbrug, et landbrug, som igennem statslån skal socialiseres med staten som prioritethaver.

Hvis den landbrugspolitik, som den højtærede landbrugsminister ifølge dagspressen tænker at føre, er regeringens, med stavnsbåndets genindførelse, forbud mod, at landbruget tilføres den nødvendige kapital, og lovmæssige hindringer for den strukturændring, som tiden ubønhørligt vil kræve, så må landbruget se en jammerlig fremtid i møde. For en sådan politik er jo kun udtryk for en håbløst forældet radikal landbrugspolitik, og hvis kravet om dens gen-

nemførelse stilles som en betingelse for radikal tilslutning til Danmarks indmeldelse i Det europæiske økonomiske Fællesskab, så synes vi rigtignok, at det er at drive det partitaktiske spil noget for vidt.

Det er beklageligt, at de fire forligspartier ikke også kunne blive enige om en konstruktiv løsning af vort største sociale problem, boligproblemet. Andre lande har for længst løst dette problem, og vi indser godt, at det for vort vedkommende er blevet godt forkludret og indviklet. Men forskellige undersøgelser viser, at det ikke i første række er boligmangel, men uhenigtsmæssig fordeling af boligmassen, som skyldes, at vi stadig holder fast ved resten af krigtidens restriktioner og opretholder to forskellige huslejeniveauer, ét for den gamle boligmasse og ét for den nye, således at grundejerne på 17. år efter besættelsen bliver urimeligt behandlet og vor ungdom må betale urimelige priser for blot at få tag over hovedet.

Den begyndende afvikling af dette uheldige forhold, som forliget tillader, med en lejeforhøjelse på 25 pct. ved genudlejning er helt utilstrækkelig og virker alt for tilfældig, hvorfor jeg forudser et stærkt og berettiget krav fra dansk ungdom om en ændring af dette forhold ved en gradvis, men fastlagt afvikling over en bestemt årrække af restriktionerne, således at der tilvejebringes ét huslejeniveau og en hensigtsmæssig fordeling af boligmassen, så at ungdommen bliver fri for at betale de meningsløst høje huslejer i den nye og dyre boligmasse.

Vi er helt klar over, at Danmark står over for store opgaver med hensyn til ungdommens uddannelse og med hensyn til at skabe det bedst mulige forhold for forskning, og at samfundets investering i ungdommens uddannelse er en både fornuftig og nødvendig investering, hvor der selvfølgelig ikke må spares på det nødvendige, og hvorfor der også skal gives alle, der har evner og lyst til en uddannelse, muligheder for at få denne uddannelse uanset vedkommendes økonomiske evne. Men der må også på dette område vises fornuft og sparsommelighed i administrationen af skatteydernes penge. Og efter de oplysninger, der er fremkommet om undervisningsministeriets byggeadministration og statsrevisorernes meget